

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (Ίωάν. ζ´ 37-52, η´ 18)
27 Μαΐου 2018**

Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς. Μεγάλη ἡ σημερινὴ ἑορτὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς πορείας τῆς στὴν ἱστορία γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο. Κι αὐτὴ τῆ μεγάλη ἡμέρα παρουσιάζεται ὁ Χριστὸς μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, νὰ καλεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ ῥθουν νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ δικό Του νερό, τὸ αἰώνιο, γιὰ νὰ ξεδιψάσουν.

Ὁ Χριστὸς καλεῖ συνεχῶς, ὅπως τότε καὶ τώρα καὶ πάντα ἐκείνους ποὺ διψοῦν καὶ πεινοῦν γιὰ τὴ δικαιοσύνη Του καὶ τὴν ἀγάπη Του. «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω», ἀφοῦ ἡ πηγὴ εἶναι πάντα ρέουσα καὶ παρέχει τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν».

Καὶ σ' ἐκείνους, ποὺ κλεισμένοι σὰν μέσα σὲ σκοτεινὸ σπήλαιο -ἔτσι τοὺς φαντάσθηκε ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος στὴν «Πολιτεία του» - ἐναγώνια ζητοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια, ὁ Χριστὸς θὰ διακηρύσσει πῶς «ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Ἐνῶ δὲ ὁ Χριστὸς διακηρύσσει αὐτὲς τὶς αἰώνιες ἀλήθειες καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλει συνεχῶς τὸ πρόσωπό Του, ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν τοποθετοῦν μέσα στὰ ἐγκόσμια πλαίσια. Καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ τὸν ἀμφισβητοῦν καὶ διαλογίζονται πονηρά.

Δὲν ἔλειψαν οὔτε τότε μὰ οὔτε καὶ τώρα οἱ ἀμφισβητοῦντες καὶ οἱ ἀρνούμενοι, ὅπως στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο στὴν περιγραφή τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος μιλάει γιὰ τοὺς ἄρχοντες, δηλαδὴ τοὺς πνευματικούς, κοινωνικούς καὶ πολιτικούς ταγούς. Ὅλοι αὐτοὶ βάζουν τὰ πράγματα τῆς ζωῆς σὲ τάξη κατὰ πῶς ὀρίζει καὶ ἐξασφαλίζει ὁ νόμος. Γιατὶ γνωρίζουν μὲν τὸν νόμο, μὰ δὲν γνωρίζουν τὴν πίστη τοῦ λαοῦ μήτε καταδέχονται νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ αὐτήν.

Ἐὰν ὅμως ἔτσι τοποθετήσουμε τὰ πράγματα καὶ τοὺς δώσουμε αὐτὴ τὴ διάσταση, τότε βεβαίως ὁ νόμος εἶναι ἡ λύση. Γι' αὐτὸ εἶναι πλανημένος καὶ ἄθλιος ὁποῖος τὸν ἀγνοεῖ. «Ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρτοι εἰσίν».

αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ πορεύονται κατὰ τοὺς ἀμφισβητοῦντες ἢ ἀρνούμενους τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, ὅπως ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν Χριστό, καταγράφεται στὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, διαφυλάσσεται καὶ κηρύσσεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Γι' αὐτὸ ἐκεῖνοι ποὺ ἀμφισβητοῦν τὸν Χριστὸ καὶ προβάλλουν τὴν δική τους γνώμη ὡς ἀλήθεια, ἐπειδὴ κάποιες φορὲς ἀδυνατοῦν νὰ τὴν ἐπιβάλουν στὸ λαό, «καταρι-

ῶνται τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἄγνοια καὶ τὴν ἀμάθειά τους!».

Μά, ἐὰν προσέξουμε καλύτερα στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, θὰ παρατηρήσουμε πὼς ὑπάρχουν τὰ ἴδια πράγματα. Δηλαδή ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ «ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω» καὶ ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ Τὸν ὁμολογοῦν δίχως καλά-καλά νὰ Τὸν γνωρίζουν. Καὶ πιὸ ἐκεῖ αὐτοὶ ποὺ καλοπροαίρετα ἀμφιβάλλουν. Τέλος δὲ ἐκεῖνοι «ποὺ ἤσυχτοι καὶ κατοχυρωμένοι στὴν ἐξουσία, Τὸν ἀρνοῦνται».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅλες αὐτὲς οἱ περιπτώσεις τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχουν στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Καὶ συμβαίνει αὐτό, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι μοιρασμένοι κατὰ πὼς ὁ καθένας γνωρίζει καὶ βιώνει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη κι αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, θέλει νὰ ἐρμηνεύσει τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ μόνος του ὡς αὐθεντία. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ πέφτει σὲ λάθη, νὰ κατακερματίζει τὸ οὐράνιο μήνυμα, νὰ δημιουργεῖ, ἔστω καὶ ἄθελά του, αἰρετικές διδασκαλίες καὶ πλάνες. Καὶ τέλος, ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο, νὰ ἀχρηστεύει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Ὅφείλουμε ὅμως νὰ γνωρίζουμε πὼς ἀπὸ μόνος μας ἀδυνατοῦμε νὰ ἐρμηνεύσουμε σωστὰ τὸ Εὐαγγέλιο, γι' αὐτὸ μᾶς χρειάζεται ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ ἄλλωστε ἐορτάζουμε σήμερα, δηλαδή τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἀπὸ τότε παρουσία του στὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ μιὰ μονάχα προσευχὴ κάνουμε νὰ μένει πάντα μαζί μας, γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγεῖ στὸν σωστὸ καὶ ἀληθινὸ δρόμον, νὰ μᾶς ἐνισχύει στὶς μικρὲς καὶ μεγάλες ἀδυναμίες μας, νὰ μᾶς βοηθᾷ νὰ σηκωθοῦμε ἀπὸ τὶς πολλὰς πτώσεις μας καὶ νὰ μᾶς ἀγιάζει καθημερινὰ μὲ τὴν χάριν Του. Ἀμήν.